

EL FOLL?...

Sempre errant.

El foll passava, y s'aturá á fer son niu demunt de las ayguas.

—Foll, foll, tira enllá. No'ns remoguis, que'l llot de nostre fons pujaría á enterbolirnos la cara.—

Y'l foll tirá enllá...

Tirá enllá; arribá á la ciutat, y s'hi aturá pera fer son niu.

—Foll, foll, tirá enllá. No'ns distreguis—van dir els homes—que la vida es seria y tu fas riure, per que tens abundancia de paraulas y nosaltres escassetat de cervell.—

Y'l foll tirá enllá...

Tirá enllá; va arribar als horts, als fruyterars, als sembrats y á las vinyas, y s'hi aturá pera fer son niu.

—Foll, foll tira enllá que'ls nostres fruyts no son pera tu. Tu no'ns deixas madurar y'ns arrencas massa joves.—

Y'l foll tirá enllá...

Tirá enllá; va arribar als boscos gegants de arbres frondosos, y s'hi aturá pera fer son niu.

—Foll, foll, tira enllá, qu'ets més alt que nosaltres y'ns fas ombra y espantas nostras feras. Sols n'hem de fer nosaltres d'ombra. No'n volém d'hommes que'ns converteixin en matas de las que s'aixafan ab els peus.—

Y'l foll tirá enllá...

Tirá enllá; va arribar als cims de las montanyas, y s'hi aturá pera fer son niu.

—Foll, foll, feste enllá. No volém ésser pedestals, no volém que'ns aplanis mirantnos de per sobre.—

Y'l foll tirá enllá. .

Tirá enllá, y trobá l'áliga de gran volada.

—Aliga, la bona áliga, pujam al núvols. Pujam enlayre allá ab els astres, que aquí baix no hi puch fer niu.—

Y l'áliga rigué estridentment.

Rigué, y desde'l cim obrint sas alas inmensas, s'aplaná á terra pera cassar una serp rastrea que sos ulls escudrinyaires havian descubert entre bardissas.

Y'l foll tirá enllá...

Tirá enllá, y may més s'aturá ni pensá en fer niu...

JOAN DE MONTGALÍ.

L'ESTIU

Més val un punt d'alegría
»qu'una torre de dinés.
(Canso popular)

La vella a l'ombra ja fia:
som al estiu ¡Quin alé...!
Corren nius per fora-vila,
qu'are es temps de viure a pler.

Ni plechs, ni cartells, ni escola,
ni sentir més cantussol
que l'amiga corriola
que gisca de sol a sol.

Es el temps de les rondayes
a baix d'els parrals novells,
el de les gabies de faves
en que suren los aucells.

El temps de cassá a beurada
a la vora de l'aujup,
y de jugar, de vetllada,
per demunt les posts del cup.

Ja us envia la llum seva
la lluneta del pagés:
crida: «jo estich dins ca-teva,
lluneta, y tu no'm dius res.»

A l'ombra de la cisterna
¿qu'es aquell llunet tan viu
qu'are's mou? ¡Una lluern!
llumaneret de l'estiu.

Demunt les amples voreres
del brocal colrat p'el sol
les verdes aufabagueres
crexen en son cossiòl.

Y al pujar la gerra plena,
tremola de set cada uy,
vént degotar la cadena
y el cap de corda remuy.

* * *

L'esperit que p'el mon tresca,
també'n torna assedegat;
més no cerca l'aygo fresca
del poalet estanyat

Cerca un glop de poesia,
encantament que no's veu,
com l'éco que repetia
al fons de l'aygo ma veu.

Conhort qu'en les penes mudes
del cor m'ajenjera el pes
ab les remors conegudes
del vou-veri-vou del broç.